

Jej dokonalý život sa mal navždy zmeniť...

MARGARET DICKINSON

Príbeh o láske a osude od bestsellerovej
autorky historických ság

PYTLIAKOVA DCÉRA

ARKUS

MARGARET
DICKINSON

PYTĽIAKOVA
DCÉRA

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

Original title: Poacher's Daughter

Copyright © Margaret Dickinson, 2023

Slovak edition © 2025 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.

Translation © 2025 Viera Zvadová

Z anglického originálu Poacher's Daughter,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books,
an imprint of Pan Macmillan, 2023,
preložila Viera Zvadová.

Redigovala Jela Mlčochová.

Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica, v roku 2025
ako svoju 551. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-140-3

*Venujem celej rodine a priateľom za lásku,
povzbudenie a pomoc, ktoré mi dávajú po celé roky.*

Pod'akovanie

Srdečná vďaka patrí Helen Lawton a Pauline Griggs za prečítanie prvého rukopisu a za všetky rady. Vždy sú veľmi cenné a trefné.

Osobitne ďakujem môjmu fantastickému agentovi Darleymu Andersonovi, ktorý je na druhom konci telefónu vždy pripravený poradiť aj povzbudiť. Bez jeho perfektnej podpory a pomoci celého jeho tímu by som nebola tam, kde som dnes (mám na konte tridsať kníh a bude ich viac).

Ďakujem, samozrejme, aj skvelému tímu vo vydavateľstve Pan Macmillan, na čele s úžasnou redaktorkou Trishou Jackson. Vy presne viete, o kom hovorím. Ďakujem každému za jeho podiel práce, vďaka ktorému sa moje knihy dostanú k čitateľom.

V neposlednom rade ďakujem svojim verným čitateľom. Dúfam, že vás bude *Pytliakova dcéra* baviť tak, ako mňa bavilo jej písanie.

Jeden

Lincolnshire, 1910

„Dobrý deň. Dúfam, že neloviš ryby môjho otca načierno.“

Rosie, ktorá čupela pri potoku neďaleko plochých kameňov, zdvihla zrak. Stál nad ňou driečny mladý muž s čiernymi vlasmi a najbelasejšími očami, aké kedy videla. Bol vysoký, mal vyšportovanú postavu a mocnú hranatú bradu, ktorá akoby bola vytesaná zo žuly. Nepočula ho prichádzať na čiernom žrebcovi, ktorého srst' mala rovnakú farbu ako jazdcove vlasy. Pomaly sa postavila, priamo zoči-voči mladému mužovi. Poznala ho: bol to Byron. Jediný syn Williama Ramseyho, ktorý vlastnil panstvo Thornsby a väčšinu domov v dedine. Často vídala, ako sa Byron preháňa na koni po panstve, no ešte nikdy k nemu nebola takto blízko. Ale nemala z neho strach. Rosie Waterhousová sa nebála nikoho. Jej divoké ohnivé kučery a bystrý um si dokázali získať takmer každého. Usmiala sa a so šibalstvom v zelených očiach prehodila: „Nevedela som, že váš otec vlastní aj tento potok.“

Byron zaklonil hlavu a zasmial sa. Jeho smiech sa vznášal vo vánku.

„Len tú časť, ktorá preteká jeho panstvom. Ak tu chceš loviť ryby, musíš mať povolenie.“

Rosie naklonila hlavu nabok a koketne si ho premerala. „Nemyslím si, že by som nejaké vôbec dostala.“

„Asi nie. Koľko máš rokov?“

„Štrnásť. A vy?“

Byron, zaskočený jej smelosťou, žmurkol, ale odvetil: „Dvadsať.“

Pustil koňovi opraty, aby sa mohol spokojne pásať, a vykročil k nej.

„Ja tu, samozrejme, môžem loviť, kedykoľvek chcem. Tak vyskúšajme, či pre teba chytíme nejakého pstruha na večeru. Vidím, že máš lanko a háčik, ale potrebujeme ešte niečo, čo by sa dalo použiť ako prút.“

Keď sa poobzeral a uvidel spadnutý konár, odlomil z neho prút dlhý asi štyri stopy.

„Toto by malo stačiť,“ povedal a postavil sa vedľa nej.

Najbližšiu hodinu sedeli bok po boku mlčky na brehu potoka, pozorujúc koniec pokrúteného konára, a striehli na akýkoľvek náznak

pohybu. Keď sa koniec provizórnej udice konečne mykol, Byron vytiahol konár z vody.

Rosie onemela, keď sa na konci lanka zjavila obrovská ryba. Keď tam ležala a mykala sa na tráve medzi nimi, Byron ju zručne dorazil.

„Nech sa ti páči,“ povedal s úsmevom. „To by teba aj tvojich blízkych malo zasýtiť na pár dní.“

„Len pre mňa a môjho ocka. Mama zomrela pri pôrode, keď som mala dva roky. Bol to chlapček. Aj on zomrel.“

„To mi je ľúto. Musí to byť pre teba ťažké, keď nemáš mamu.“

Rosie pokrčila plecami. „Iné som nepoznala. Vlastne si na ňu ani nepamätám.“

„Kde bývaš?“

Rosie si teraz už musela dávať pozor na to, čo povie. „Na okraji dediny. Ocko pre vás niekedy pracuje. Váš správca po neho zabehne vždy, keď má plné ruky práce, napríklad počas žatvy alebo zberu zemiakov.“ Usmiala sa. „Prídem pomôcť.“

„Samozrejme. Jack Pickering. Je to dobrý človek. Dohliada na každodenný chod hospodárstva a dozerá na našich dvoch nájomných farmárov. Aj na našu farmu, hoci otcovmu orliemu oku len ťažko niečo unikne.“ Po chvíli odmlky pokračoval. „Máte dosť práce so zberom úrody, no väčšina je už pod strechou. A čo robí tvoj otec v zime?“

„Hlavne živé ploty a priekopy,“ odpovedala pohotovo. „Robí ich aj pre vašich nájomných farmárov, keď sami nestíhajú.“

Byron sa zasmial. „Alebo keď sa im nechce. Je to dosť ťažká práca.“

„Je aj miestnym potkaniarom a lovcem krtkov. Každý chce na túto prácu len jeho.“

Byron stíchol, začínal si uvedomovať, kto je toto dievča. Potom sa vlúčne opýtal: „Ako sa vlastne voláš? Nemôžem ťa predsa stále volať ‚dievčatko‘.“

Jazykom si prešla po perách. „Rosie.“

„Rosie – aká?“

Na chvíľu zaváhala, no vedela, že z odpovede sa nevykrúti.

„Waterhousová.“

Byron sa na ňu uprene zadíval. „Ty si určite dcéra Sama Waterhousa.“

Rosie prikývla.

„To všetko vysvetľuje,“ povedal tlmene, viac pre seba ako pre ňu.

Bola dcérou miestneho pytliaka. Zdalo sa, že na chvíľu tápe, stratený v myšlienkach. Potom si odkašlal. „Uvidíme sa tu na budúci týždeň o takomto čase. Prinesiem udicu s háčikom a naučím ťa s ňou chytat' ryby.“

Rosie neodpovedala. Ocko mal čosi podobné – hovoril tomu hák – ale nebolo by rozumné prezradiť to Byronovi Ramseyu. Len prikývla, šokovaná tým, čo práve povedal. Neverila vlastným ušiam. Syn majiteľa panstva, ktorý mal rukách životy takmer všetkých v dedine, sa ponúkol, že ju naučí chytat' ryby z potoka, ktorý vtekal do obrovského jazera pred panským sídlom, a potom z neho odtekal, pričom sa stáčal a krútil až k pobrežiu.

„Otec má v jazierku veľa rýb – hlavne pstruhy – ale niektoré sa vyšmyknú do potoka.“ Byron uchopil opraty a vyskočil na koňa. „Uvidíme sa na budúci týždeň. O tomto čase, na tomto mieste,“ zasalutoval s úsmevom, otočil sa a popohнал koňa do cvalu.

Rosie ho pohľadom sledovala, až kým jej nezmizol z očí. Mala pocit, akoby jej mladé srdce išlo vyskočiť z hrude.

Zvláštnou náhodou sa jej otec v rovnaký večer, keď Byron prichytil Rosie, ako sa pokúša loviť ryby, rozhodol, že ju zasväťí do tajov svojho remesla.

„Nie som veriaci, Rosie, to vieš,“ rozhovoril sa Sam. „Pre pána Ramseyho som darebák, ktorého by rád dostal za mreže a potom zahodil od žalára kľúče, ale mám zásady, ktorých sa držím. Nikdy nezabíjam pre zábavu, ale preto, aby som nakrmil nás aj iných v núdzi. A zabíjam čo najmilosrdnejšie. Ak sa dá, snažím sa vyhnúť tomu, aby zvieratá trpeli.“

Rosie ho uprene pozorovala svojimi prenikavými zelenými očami.

„Ale pán predsa zabíja pre zábavu. Dovolí miestnym lovcom, aby na jeho pozemkoch prenasledovali chúd'ra bezbrannú líšku dovtedy, kým ju ich psy nechytia a neroztrhajú na kusy. A každú jeseň organizuje strelecké orgie, počas ktorých pozabíjajú stovky vtákov, ktoré chová špeciálne len preto, aby ich mohli postrieľať. A vtedy,“ pokračovala s náznakom obžaloby v hlase, „im ty robíš nadháňača a plašíš vtáky, aby ich pánovi šľachtickí kamoši mohli zostrelit'.“

Sam si vzdychol.

„Tak je. Netvrďím, že sa mi to páči, ale nemám na výber. Potrebujem trochu zarobiť na to, čo si nedokážeme dopestovať. Žijeme na vidieku,

Rosie...“ Sam, podobne ako ostatní dedinčania, mal za chalupou fliačik zeme, kde pestoval zeleninu a rebarboru. Choval aj sliepky, kačice a zopár husí. „Máme šťastie, že máme vlastné jablone a slivky. Nemajú ich všetci. Aj kričkové ovocie, hríby z lesa a... pytliacke úlovky.“

„Z pánovho pozemku,“ dodala Rosie láskavo s pohľadom upretým na jeho tvár.

„Tak je a je to nezákonné – to treba povedať– ale podľa mňa divoké zvieratá pánovi Ramseymu nepatria.“

„Ale žijú na jeho pozemku a ty naň vstupuješ nezákonne.“

Sam sa nezmohol na odpoveď, len trochu smutne prehodil: „Pochopím, ak sa nebudeš chcieť priučiť môjmu remeslu.“

Rosie sa usmiala. Úsmev jej rozžiaril celú tvár. „Ach, kdeže, ocko. Chcem, aby si ma naučil všetko, čo vieš.“

Sam s dcérou bývali v malej chalupe, kde sa Sam narodil. Nachádzala sa pol míle južne od Thornsby, dediny na okraji Lincolnshire Wolds a neďalekých lesov. Celá táto oblasť patrila Ramseyovcom. Domy a chalupy obkolesovali malý zelený park, kadiaľ viedla cesta, smerujúca zo severu na juh. Na kopci na severnom konci dediny stál dedinský kostol s malým cintorínom. Sam sa ku kostolu priblížil len trikrát do roka, keď niesol manželke na hrob kvety – na jej narodeniny, na výročie svadby a na Štedrý deň. V dedine bol jeden obchod, vlastnil ho Ben Plant s manželkou, v ktorom ste mohli nájsť všetko od výmyslu sveta – ba ešte viac – od mlieka cez mäso a sviečky až po mydlo. Tovar, ktorý Ben nedokázal získať od miestnych farmárov, mu privážali dvakrát týždenne. V dedine bola aj krčma, Thornsby Arms, a jeden kolár-tesár, ktorý bol aj miestnym hrobárom. V dedine bol okrem Ramseyho hájnika a správcu majetku Jacka Pickeringa jedinou „rukou zákona“ strážnik Douglas Foster, ktorý býval neďaleko dedinského parku v žandárskom dome, v ktorom bola aj malá žandárska stanica. Chodil na bicykli, hliadkoval v obci aj na okolitých pozemkoch, z ktorých väčšina patrila Williamovi Ramseymu, a podával hlásenia väčšej policajnej stanici v neďalekom trhovníckom mestečku Alford. Bol to dobrosrdečný človek, ktorý sa snažil byť priateľský voči všetkým, na ktorých dozeral.

Majetok Williama Ramseyho sa rozprestieral na ploche trochu väčšej ako dvetisíc akrov poľnohospodárskej pôdy, lesov, parkov, potokov a jazier. Poľnohospodársku pôdu obhospodarovali tri malé farmy. Prvú

farmu, Home Farm, viedol s pomocou správcu William. O zvyšné dve, Bluebell Farm a Blackberry Farm, sa starali nájomní farmári. Za celé svoje pytliacke roky sa Sam dostal do všetkých kútov panstva Williama Ramseyho a urobil by to znova, ale dnes večer sa rozhodol, že zostane blízko domu. Spolu s Rosie kráčali hore lesnatým kopcom za domom smerom na východ od dediny. Krajina sa potom zvažovala cez kukuričné polia až k obrovskému jazeru, ktoré bolo vidieť z Thornsby Manor, z veľkolepého panského sídla v údolí, kde žili Ramseyovci.

Sam sa svojmu pochybnému remeslu naučil, keď bol ešte chlapec, od miestneho pytliaka, ktorého prezývali Krpec, a teraz sa chystal do remesla zasvätiť svoju dcéru Rosie. Samova manželka Agnes zomrela pri pôrode syna, ktorý sa narodil mŕtvy, keď mala Rosie dva roky. Sam sa po manželkinom odchode nikdy znovu neoženil, radšej sa plne venoval výchove dcéry. Veľmi mu pritom pomáhali dedinčania. Mnohí z nich mu boli vďační, pretože bez neho by v ťažkých časoch hladovali. Sam, stále pomerne mladý tridsaťštyriročný muž, mal jednu výnimočnú priateľku, vdovu Nellu Tranterovú, ktorá žila so synom Nathanom na okraji dediny len necelú polovicu míle od Samovej chalupy. Nathan bol od Rosie o rok starší. Nellin manžel zahynul pri nehode počas mlátenia obilia na panstve len rok po smrti Samovej ženy. William Ramsey v snahe vyhnúť sa vyšetrovaniu a škandálu prišiel osobne za Nell a vyplatil jej malé odškodné. Šepkalo sa, že podplatil aj iných.

„Viem, že tými peniazmi si ma zaviazal mlčaním, Sam,“ okomentovala to vtedy so slzami v očiach Nell. „Ale čo som mala robiť? Mám syna, musím ho nejako vychovať.“

„Veď hej, chápem, drahá. Vôbec to nie je ľahké. Viem, o čom hovorím. Ak budete čokoľvek potrebovať, stačí povedať. S Jimom sme boli dobrí kamaráti.“ Práve Jim Tranter Samovi často dohodil prácu na panstve, keď jej bolo veľa.

Nell sa usmiala cez slzy. „Ale aj ty musíš, ak ti budem môcť s Rosie nejako pomôcť. Príde čas, keď vyrastie a bude potrebovať dôverníčku, s ktorou sa môže porozprávať. Rovnako bude aj Nathan potrebovať otcovský vzor.“

Sam sa zasmial. „Nie som si istý, či som preňho dobrý príklad, Nell, ale vynasnažím sa urobiť maximum.“

Dotkla sa mu ramena. „To bude stačiť, Sam.“

S prehlbujúcim sa priateľstvom medzi Samom a Nell sa nutne spoznávali aj títo dvaja mladí ľudia. Nevadilo im to. Z Nathana vyrástol vysoký a silný muž so širokými ramenami, hnedými vlasmi a láskavými hnedými očami. Už od čias, keď sa hrávali na školskom ihrisku, bol pre Rosie hrdinom. Nieže by ho potrebovala. Naopak, vďaka prudkému temperamentu bola ona tou, ktorá si nekládla servítku pred ústa a ktorá vynadala iným namiesto Nathana, čím ho neraz ušetrila od pástných súbojov.

Keď sa začalo zmrákať, boli pripravení. Queenie, Samov pes, kríženec, vehementne krútil chvostom od vzrušenia.

„Žatva sa práve skončila. Je vhodný čas začať,“ pustil sa do vysvetľovania Sam. „Jarabice hniezdia na zemi, ale už sa nemôžu skrývať v kukurici. Dokonca je lepšie vidieť aj králiky a zajace.“

Noc bola pokojná, mierne veterná. Vyrazili spolu s plávajúcimi oblakmi, ktoré si rýchlo vymieňali miesto na žiarivom mesiaci.

„Noc nie je dokonalá,“ pokračoval Sam prvou lekciou. „Zlé počasie je dobrý priateľ všetkých pytliakov, hlavne ak používajú zbraň, ale najlepším je hmla. Potláča zvuk.“ Sam bol chudý a šľachovitý, ale oveľa silnejší, ako vyzeral. Tvár mal opálenú z neustáleho pobytu vonku za každého počasia, vlasy kučeravé a stále rovnakej žiarivej farby ako jeho dcéra. Dnes večer mal na sebe pytliacky odev: tmavú košeľu, čierny kabát a nohavice, ktoré si stiahol špagátom. Cez to mal prehodený veľký zvrchník s niekoľkými hlbokými vreckami, v ktorých nosil všetko potrebné na kladenie očiek a pascí. Vedľa neho poslušne pobiehala Queenie.

„Mal si dve fretky. Pamätám si ich. Nosieval si ich vo vreckách kabáta.“

„Hej, boli fajn, ale môžu človeku aj poriadne zavarit'. Je lepšie, že sme teraz len dvaja a Queenie.“

Na pokraji lesa Sam šepol: „Už ani muk. Buď najtichšie, ako sa len dá. Pytliaci sa musia pohybovať ako duchovia.“

Rosie si svoje dlhé vlasy zastrčila pod červenohnedý zamatový klobúk, aby sa jej nezamotali do trnitého čerňáka. Mala na sebe kabát podobnej farby ako Sam a cez plece prevesenú koženú tašku. Kráčala opatrne v snahe zabrániť praskaniu pod nohami. Každé prasknutie znelo v túto čiernu noc ako výstrel. Nad hlavou jej šelestili stromy a mesačný svit vrhal pomedzi konáre strašidelné tieň. Vlhké papradie sa jej otieralo

o suknju. Znepokojovali ju len rýchlo pobiehajúce zvery a húkanie sovy, ale odvaha jej nechýbala. Rosie bola na nočný les zvyknutá. Dnes večer ju síce čakala prvá lekcia z pytliactva, no v žiadnom prípade nebola prvýkrát sama v lese po zotmení.

Vyšli z lesa na opačnej strane, zastali a zahľadeli sa na čerstvo zožaté polia pod svahom. Kopy sena čakali na odvoz.

Rosie pri pohľade na pole zaliate mesačným svetom zalapala po dychu. „Len sa pozri, koľko je tu zajacov. Desiatky.”

Sam, ktorý stál vedľa nej, sa pousmial. „Čo som ti povedal? Teraz si musíme nájsť trasu. Začneme odtiaľto a prejdeme až na okraj poľa.“

„Čo mám hľadať?”

„Králiky zvyknú vždy používať rovnakú cestu. Vyliezajú za súmraku a za úsvitu. Hľadaj na zemi náznaky stôp, kadiaľ poskakovali.“

Keď mesiac vykukol spoza oblakov, čupol si a ukázal na zem. „Pozri. Tu aj tu je pováľaná tráva.“

Z vrecka vytiahol dve paličky spojené šnúrkou. Na konci jednej z nich bola drôtená slučka s voľným uzlom. Paličky zahrabal do zeme a drôtenú slučku opatrne umiestnil na zajačí chodník. „Treba ju mať v správnej výške. Asi šesť palcov nad zemou.“

Lapili štyri zajace, každého do osobitnej pasce.

„To na dnes večer stačí. Nepotrebujem nakrmiť polovicu dedinčanov, na farmách je ešte stále kopa práce. Ale keď príde zima...“

Otec nemusel pokračovať. Keď sa zhoršilo počasie, dopyt po poľnohospodárskych robotníkoch sa na panstve znížil a mnohí nádenníci sa tak ocitli bez práce. Boli odkázaní len na pomoc z farnosti alebo z chudobinca. A práve vtedy hľadali pomoc u Sama.

Keď sa vracali lesom domov, Rosie začula hlasy. Sam, ktorý kráčal vedľa nej, vyhrkol: „Dole. Prikrč sa. Ani slovo.“

Queenie potichu zakňučala, ale Sam ju razom utišil dotykom ruky na obojku. Rosie sa prikrčila za krík, napínajúc uši. Boli dvaja – dvaja muži. Podarilo sa jej potlačiť výkrik, ktorý jej zostal visieť na perách, keď jeden z nich prehovoril. Spoznala ho. Byron Ramsey. Rosie zalapala po dychu, ale keď prehovoril aj druhý muž, pomaly vydýchla od úľavy. Aj tento hlas spoznala.

„Dnes večer nič neuvídime, pán Byron.“

Hlas Amosa Taylora sa vznášal medzi stromami. Panský hájnik už zostarol a v dedine sa klebetilo, že ho William plánuje prepustiť do

dôchodku. Amos slúžil Ramseyovcom celý život a všetci susedia si ho vážili. Hájnika prekvapilo, keď pán Byron odrazu prejavil záujem vyjsť si večer do lesa. Nikdy predtým tak neurobil. Amos dúfal, že Sam nie je nikde nablízku, keď si spomenul na tichý rozhovor, ktorý s pytliakom viedol v odľahlom rohu dedinskej krčmy Thornsby Arms.

„Pokiaľ budeš chytat' len králiky a zajace a havrany a holuby, budeme spolu veľmi dobre vychádzať, Sam. Aj nejaké ryby z potoka, ale nikdy nesiahaj na jeho operence a drž sa ďalej aj od jazera. Starý pán,“ tak nazýval Williama, svojho zamestnávateľa, hoci bol od neho o rok mladší, „nemá ani potuchy, čo sa v skutočnosti deje, ale verí mi. Keď som bol mladý, pracoval som pre jeho otca, Edwarda Ramseyho. Ten vedel, že miestny pytliak – ktorým bol vtedy Krpec – sa v zime, keď bolo málo práce, staral o to, aby mali chudobnejší dedinčania sýte bruchá. Pravdou je, že pán Edward bol veľkorysejší ako jeho syn, ale Byron je, našťastie, viac po starom otcovi.“

Amos sa v spomienkach posunul trochu ďalej, vrátil sa v nich do starých dobrých čias. „Robíš pre dedinčanov to isté ako Krpec. Ak sa budeš držať pravidiel, som ochotný prižmúriť oko. Nesklam ma, Sam, inak na tom zarobím a ty prídeš o slobodu.“

Sam prikývol akoby na znak prísľubu, ale vedel, že keď bude naozaj zle, sľub nebude môcť dodržať. Ak na to prišlo, nevadilo mu zastreliť bažanty, jarabice, vrany ani holuby, streľba však znamenala pre pytliaka riziko. Ozvena výstrelu v temnej noci mohla privolať hájnika so psami. A pre Amosa by bolo vecou cti ísť zistiť, kto vystrelil.

Stále čupeli v tme a počúvali slabnúce hlasy, až kým Sam nezašepkal:

„Je čas. Poďme domov, dievčatko. Pytliak sa s denným svetlom nekamaráti.“ Našťastie už mali pytliacke pomôcky pri sebe, mohli vyraziť.

Nakrátko sa zastavili na okraji lesa, ktorý bol najďalej od ich chalupy, aby sledovali, ako sa dve postavy vzdávajú smerom k panskému sídlu. Veľké jazero pred ním sa lesklo v skorom rannom svite.

„V tom dome budem raz bývať, ocko. Jedného dňa budem paňou na Thornsby Manor.“

„Hej a prasatá budú raz lietať. Nikto z toho domu by nám nevenoval ani len pohľad. Radšej nesnívaj o tom, čo nikdy nebudeš mať, dievčatko.“

Odvrátil sa, ale jeho zamietavé slová nedokázali vymazať úsmev z Rosinej tváre ani zničiť jej nádeje. „Jedného dňa, ocko,“ zašepkala, „jedného dňa uvidíš.“

Dva

Úsvit sa už zakrádal po poliach, keď si šla Rosie ľahnúť s hlavou plnou toho, čo sa v tú noc naučila. No mala jedno tajomstvo, o ktoré sa s otcom nepodelila: jej stretnutie s Byronom Ramseyom. Prebdená noc so Samom ju naučila jednu dôležitú zásadu – opatrnosť.

„Nikomu never, ani dedinčanom, ktorí vyzerajú priateľsky. A hlavne nie hájnikovi,“ povedal Sam o Amosovi.

„Vie, čo robíš?“

„Hej, ale doteraz ma ešte neprichytil.“

V tvári sa mu zjavila ostražitosť. „Nehovorím nikdy, nebudem pokúšať osud, lebo ešte som neskončil. Amos už starne a v noci dáva prednosť skôr teplej posteli než nočným pochôdzkam za pytliakmi. Zaujímaloby ma, prečo bol dnes večer vonku.“ Zamračil sa a do hlasu sa mu vkradlo znepokojenie. „Vychádzame spolu dobre, ale aj tak si musí plniť povinnosti. V prvom rade musí byť lojálny voči Williamovi Ramseymu. Dáva mu živobytie aj strechu nad hlavou.“ Potom sa Sam schutil a nákazlivo zasmial: „Raz ma už skoro dostal. Bolo to dávno.“

„Čo sa stalo?“ stíšila hlas Rosie v obave, že aj steny ich chalupy majú uši. V duchu si predstavovala hájnika. Bol vysoký, chudý a teraz už aj zhrbený. Mal takmer biele riedke vlasy a tvár ošľahanú vetrom, ktorá sa vždy, keď stretol Rosie, rozžiarila úsmevom. Keby mala možnosť lepšie ho spoznať, určite by si ho obľúbila, ale, žiaľ, Amos bol jej nepriateľ.

„Robil som ploty a kopal priekopy,“ pokračoval Rosin otec, „nastražil som pár pascí a chytil dva zajace. Pasce aj zajace som schoval neďaleko miesta, kde som ich chytil. Vtom sa zjavil Amos so svojimi dvoma psami, ktoré začali niečo vetriť. Bol som si istý, že vyňuchajú zajace aj pasce, ale, našťastie, podarilo sa mi vyplašiť nejakého zajaca v kroví a psy sa pustili za ním.“

„Už ťa niekedy chytili?“

Sam pokrútil hlavou. „Nie, dievčatko, ale nie som naivný hlupák, ktorý verí, že ma nikdy nemôžu chytiť. Je nebezpečné takto sa chlácholiť.“

„Ale dedinčania vedia, že si pytlík, však?“

Sam sa znova hlboko a dunivo zasmial.

„Neudajú ma. Prišli by o veľa.“

„Čo tým myslíš?“

„Nikdy svoje úlovy *nepredávam*. Čo nechceme, darujem najväčším chudákom v dedine. Tú trochu peňazi mám vďaka práci, ktorú mi dohodil Jack Pickering. Predaj – hlavne dílerom – môže byť nebezpečný. Ak nepristúpiš na cenu, ktorú ti ponúkajú – povedzme za bažanty – udajú ťa žandárom.“

Rosie sa od prekvapenia rozšírili zreničky. „Naozaj?“

Sam prikývol. „Tak chytili Krpca.“

Rozprávky o legendárnom Krpcovi boli korením Rosinho detstva. Celý život prežil v malej chalupe na okraji lesa asi kilometer od miesta, kde teraz býval Sam s Rosie, ale ešte ďalej za dedinou. Pri dome mal malý fľačik pôdy, kde pestoval zeleninu a choval sliepky aj prasa. Zostal tam žiť sám aj po smrti rodičov. Nikdy sa neoženil. Bol samotár, ale cenil si láskavosť dedinčanov, za ktorú im v ťažkých časoch dával jedlo. Rosie vedela aj to, že naučil Sama Waterhousa všetko o tom, ako pytliačiť. A hoci ho Sam zásoboval jedlom, keďže bol už príliš slabý, aby sa o potravu postaral sám, zomrel pred pár rokmi počas krutej zimy opustený vo svojej chalupe.

„Celé roky predával lup mäsiarovi z vedľajšej dediny,“ pokračoval Sam v rozprávaní. „Ten potom zrazu nechcel zaplatiť primeranú cenu a keď Krpec jeho mizernú ponuku odmietol, povedal miestnemu žandárovi, že mu ponúkol bažanty.“

„Čo sa stalo?“

„Ocitol sa pred sudcom, ktorým nebol nik iný, ako starý pán Ramsey.“

Rosie to prekvapilo. „Pán William?“

„Nie. Jeho otec. Edward Ramsey.“

„Poslali Krpca do väzenia?“

„Nie. Úprimne sa ospravedlnil, vysvetlil, že zažíva ťažké obdobie a sľúbil, že s tým skončí.“

„A skočil?“

„Čože?“

„Či s tým naozaj skončil?“

„Nie.“

„Takže Krpec nezavesil pytliactvo na klinec?“

Sam sa zasmial. „Nie. Samozrejme, že nie. Len sa už nikdy nedal chytiť.“

Týždeň po prvom stretnutí s Byronom sa Rosie schovávala v malej húštine na brehu potoka blízko miesta, kde chytala ryby. Hoci bol Byron priateľský, nezabúdala na otcovu radu. Nikomu never. Dupot konských kopýt počula ešte skôr, ako uvidela jazdca. Zosadol pred húštinou, ale nezbadal ju, pretože Rosie ho bez pohybu a mlčky sledovala. Videla, ako sa obzeral okolo seba, akoby ju hľadal. Potom si všimla, že má v ruke palicu s naostreným háčikom na jednom konci. Koňa nechal opäť navoľno a zvier sa opodial spokojne páslo. Byron si sadol k rieke a občas sa obzeral napravo i naľavo. Rosie vyšla z húštiny čo najďalej od neho a z diaľky kráčala k nemu, akoby práve prišla.

„Tu si,“ vyskočil na nohy. „Myslel som si, že si zabudla.“

Rosie pokrútila hlavou. „Nie, nezabudla,“ odvetila.

„Toto som ti priniesol,“ povedal a podával jej palicu. „Ukážem ti, ako sa to používa.“

Nasledujúcu hodinu lovili ryby v rieke a tri chytili. Bolo to oveľa jednoduchšie ako s ohnutým konárom, šnúrkou a háčikom.

Rosie hrdo priniesla ryby domov, ale jej spokojnosť sa vytratila vo chvíli, keď ich uvidel otec.

„Nechytila si ich na šnúрку s háčikom,“ povedal prísne a lepšie sa im prizrel. „Použila si rybársky hák. Kto ťa to naučil? Lebo odo mňa to nemá.“

Sam – jej láskavý a milujúci otec – sa zrazu rozhneval. „Sadni si, dievčatko, a neopováž sa vstať, kým mi to nevysvetlíš.“

Ale Rosie si nesadla. Stála na koberci pri kozube s tvárou otočenou k otcovi a s rukami v bok. „Byron Ramsey mi priniesol palicu s hákom a ukázal mi, ako ju používať.“

Sam vyvalil oči. „On – on ti pomohol pytličiť na otcovom pozemku?“

„Áno. Minulý týždeň ma prichytil loviť v potoku so šnúrkou s háčikom, a tak mi priniesol rybársky hák. A sľúbil, že ma ešte naučí chytať pstruhy rukami.“

„Ale prečo? Prečo by to robil?“ Sam prižmúril oči. „Čo za to chcel?“

Hoci bola Rosie ešte mladá, vedela, ako to chodí. Nell jej na Samovu prosbu všetko vysvetlila.

„Ja sa o týchto veciach nemôžem rozprávať s mladým dievčaťom, Nell. Urobíš to?“ opýtal sa.

Nell sa zasmiala. „Samozrejme, Sam, ale mám jednu podmienku.“

„Akú?“

„Že sa s mojím Nathanom porozprávaš ako chlap s chlapom.“

Rosie sa pri otcovej priamej otázke začervenala. Potom v nej vzbĺklo rozhorčenie. „Myslíš si, že by som mu niečo dovolila?“

„Nemala by si žiadnu šancu, keby on chcel – ...“

„Je to džentlmen,“ odsekla Rosie.

„Nič také neexistuje. Vidí iba mladé dievča, ktoré kedykoľvek môže mať. Nemala by si šancu. Len na to sú dobré dedinské dievčatá pre mladých mužov z jeho kruhov. Využijú ich a potom odkopnú.“

Rosie sa do očí nahrnuli slzy. „Mýliš sa, ocko. Viem to.“

„Potom ťa ženie do pasce, ako keď ja lovím králiky a zajace. Chce nás chytiť a udať za pytliactvo. Nás oboch, ale snaží sa ku mne dostať cez teba. Uvidíš, Rosie, onedlho nám na dvere zaklope miestny žandár.“

Rosie sa odmlčala, tvrdošijne rozhodnutá stretávať sa s Byronom aj naďalej. Už si však dávala väčší pozor na to, čo mu hovorí. Keď ju požiadal, aby mu ukázala, ako nastražiť pascu, zaklamala, že to nevie. Byron sa usmial. Neveril jej, ale bol to milý mladý muž, ktorý pochopil dôvod jej zdržanlivosti. Netlačil na pílu a už ju nikdy nepožiadala, aby mu ukázala triky otcovho remesla, ktoré pravdepodobne po ňom prevezme.

„A teraz,“ povedal, keď sa najbližšie stretli, „ti ukážem, ako loviť pstruhy rukami. Musíme v potoku nájsť veľké kamene. Možno bude nejaký pri brehu, aby sme sa nemuseli brodiť po členky vo vode.“

Kráčali spolu po brehu, pred očami okolia ukrytí pod stromami alebo za kríkmi.

„Tam je veľký kameň,“ šepľala Rosie a ukázala doprostred rieky, „je však dosť ďaleko od brehu.“

Byron prikývol. „Nie je zlý, ale na tvoj prvý pokus by bol lepší nejaký bližšie k brehu. Aha, pozri, tu...“ Rozhliadol sa okolo seba, uisťujúc sa, že ich nik nevidí.

„Teraz si ľahni na brucho a strč ruky do vody.“

Rosie na chvíľu zaváhala, spomenula si na otcovo varovanie, ale potom mykla plecami a urobila presne to, čo povedal Byron. Ľahol si vedľa nej

a ponoril pravú ruku do vody. „Teraz,“ povedal vlúadne, „veľmi pomaly a opatrne siahni pod kameň, či sa tam neukrýva pstruh.“ Ukázal jej, ako. Rosie pozorovala, ako sa snaží hmatať pod skalou. „Nie,“ povedal, „nič tam nie je. Skúsme trochu nižšie po prúde, ale nie veľmi ďaleko. Nikdy nie sú v príliš plytkej vode.“

Najbližšiu hodinu hľadali kamene pri brehu.

„Teraz to skús ty,“ povedal napokon Byron. Rosie si ľahla na brucho a pomaly vložila ruku do vody pod skalú. „Ja.... myslím, že tam niečo je.“

„Opatrne mu vsuň prsty pod brucho a jemne ho hladkaj.“

„Pohol sa,“ zašepkala.

„Stále tam je?“

„Áno, je – ach!“ Niečo sa zrazu pohlo. Hnedý pstruh rýchlo zmizol. „Ach, vyšmykol sa mi.“

Byron sa zasmial. „Dobrý pokus. Ak by vydržal trochu dlhšie a podvolil sa tvojim jemným dotykom, mohla by si mu vsunúť prsty pod žiabre a vytiahnuť ho. Pôjde ti to, ale teraz, žiaľ, musím ísť. Ešte sa uvidíme.“

A stretávali sa znova – často. Vždy sa vedľa nej zjavil nebadane, keď zbierala lesné plody alebo hriby. Pomáhal jej a radil. Niekedy jej priniesol darček zo sadov pri panskom sídle. Hrušky, jablká, maliny a egreše, a Rosie ich odniesla k Nell, ktorá sa múdro nikdy nepýtala, kde vzala také dobroty. Sam, hoci to tušil, nepovedal Rosie ani slovo, ale zdôveril sa Nell.

„Bojím sa o ňu. Viem, že sa stretáva s pánom Byronom, ale nerozumiem jeho úmyslom.“

„Mladý pán Byron sa musí cítiť osamelý. Nikdy ho neposlali do školy – vždy mal súkromných učiteľov. A zdá sa, že nemá ani priateľov. Možno je to všetko úplne nevinné, Sam.“

Sam s pochybnosťami v očiach pozrel na Nell.

„Veríš jej, Sam, však?“ spýtala sa potichu Nell.

„Áno, verím, len nechcem, aby jej niekto ublížil. K ničomu to nepovedie – som si tým istý – a ak to zistí starý pán, pokojne nás vyženie z domu. A kam by sme išli?“

Rosie sa s Byronom darilo stretávať sa aj cez zimu, vo veľkom snehu, keď Sam musel pomáhať najchudobnejší v dedine, sebe, Rosie aj Nell so synom. Stretnutia si neplánovali, ale Rosie vedela, kadiaľ Byron rád jazdieva, preto naňho čakala v tieni stromov na okraji lesa vždy, keď sa

mohla nepozorovane vykradnúť z domu. Byron presne vedel, kde čaká. Obaja boli ostražití. Ryby už spolu nechytali, ale Rosie aj tak chodila k potoku sama. Pstruha hnedého dokázala chytiť vždy, keď nejakého našla schovávať sa pod kameňom. Byron nikdy nehovoril o Samových nočných výletoch, ani sa jej nikdy neopýtal, či mu pri nich robí spoločnosť. Vlastne to ani nechcel vedieť. Keď jar vystriedala zimu, stretli sa v tieni stromov, ukrytí – aspoň dúfali – pred všetkými zvedavými očami. Byron priviazal koňa obďaleč, aby ho nikto nevidel. Potom sa rozprávali a smiali.

„Aké máš plány so životom, Rosie?“ láskavo sa jej opýtal jedného dňa.

Bol skorý máj a ona práve dovŕšila pätnáste narodeniny. Pod stromami boli koberece zvončekov a nad hlavami im poletovali vtáky, ktoré sa snažili nájsť si partnerov na postavenie hniezda. Medzi sedmokráskami začalo kvitnúť záružlie. Rosie si vila veniec zo sedmokrások.

„Asi sa vydať a mať kopec detí. Ale najprv si musím nájsť niekoho, kto ma bude ľúbiť.“

„To nebude ťažké,“ poznamenal nežne. „Je niekto taký?“

Rosie upierala pohľad na venček zo sedmokrások. Bol taký muž, no nemohla mu to povedať, a tak mu otázku radšej vrátila. „A čo vy?“

Byron sa zatváril kyslo. „Moja budúcnosť je jasne určená. Nemám na výber, musím po otcovi prevziať panstvo a viesť ho.“

„Všetkých nás prekvapilo, že ste neodišli do internátnej školy. U ľudí z vašej triedy je to bežné.“

Všimla si Byronove rozpaky. „Nepáči sa mi slovo *trieda*,“ poznamenal. „Všetci sme rovnakí.“

Rosie sa ironicky zasmiala. „Nie, nie sme, Byron. Viete, že nie sme.“

Keď sa naňho pozrela, videla, ako na ňu uprene hľadá. „Podľa mňa sme,“ zašepkal.

V kroví čosi zašuchotalo a potom sa zjavila Queenie s vyplazeným jazykom, ktorá pri pohľade na svoju malú paniu začala vrtieť chvostom. Rosie náhlivo vyskočila. „Musím ísť. Ak je tu Queenie, otec je niekde nablízku.“

„Čoskoro sa opäť uvidíme,“ povedal Byron, keď bežala preč.

Ešte o tom nevedeli, ale bolo to ich posledné stretnutie. Spomienky na ten teplý jarný deň, vôňu zvončekov a Rosin venček zo sedmokrások zostal v ich spomienkach navždy. Keď sa stratila medzi stromami, Byron

zdvihol veniec zo sedmokrások a opatrne si ho vložil do vrečka. Doma ho vsunul medzi stránky svojej obľúbenej knihy z detstva.

Chýry o tajných, no nevinných stretnutiach a o čoraz silnejšom priateľstve medzi týmito dvoma mladými ľuďmi sa dostali až k Williamovým ušiam.

Tri

Na Thornsby Manor bolo zvykom na večeru sa náležite obliecť, aj keď nečakali hostí. Po zaznení gongu sa všetci traja členovia rodiny stretli v jedálni. Zvyčajne hovorili o panstve a o pozemkoch. Williamova manželka Grace predstierala záujem, no konverzácie sa príliš nezúčastňovala. Venovala sa hlavne organizovaniu chodu domácnosti a úctyhodnej charitatívnej činnosti s miestnymi dámami. Vo voľnom čase vyšívala alebo hrala na klavíri v salóne. Do záležitostí týkajúcich sa panstva zasahovala len vtedy, keď sa dozvedela, že nejaký dedinčan ochorel. Vtedy za ním vždy poslala slúžku Sarah s košíkom plným ovocia. Veľmi rada by aj osobne navštevovala chorých a aktívnejšie sa zapájala do miestnych záležitostí, ale William bol proti. „Tu je tvoje miesto,“ upozornil ju čoskoro po sobáši. Prehodiť pár slov s dedinčanmi mohla jedine v nedeľu v kostole a na dožinkách každý rok v septembri. Ibaže takáto konverzácia vždy vyznievala neprirodzene. Ľudia voči nej pociťovali úctu, veď bola manželkou muža, ktorý riadil ich životy. Iba Nell Tranterová sa s ňou rozprávala s priateľskou ľahkosťou, no Williamovi sa to nepáčilo.

„Len preto, že som jej musel dať chalupu, aby netrvala na vyšetrovaní manželovej nehody, sa táto ženská považuje za seberovnú. Budeš ju ignorovať, Grace.“

Grace však na manželov príkaz nedbala a vždy Nell aj ostatné ženy pozdravila a krátko sa s nimi pohovárala. William to neschvaľoval, no viac to už nekomentoval. V prvých rokoch manželstva si nemohol voči svojej mladej žene príliš dovoľovať, lebo potreboval dediča. V priebehu rokov Grace naďalej prejavovala priazeň dedinským ženám, ale dávala si pozor, aby sa s nimi dlho nerozprávala, hoci si to zo srdca želala. Grace